

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 114/2026-46

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Orange Slovensko, a.s.**, Metodova 8, Bratislava, IČO 35 697 270, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s. r. o., Vajnorská 21A, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/8/2025 z 26. novembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. januára 2026 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Zároveň sa domáha zrušenia označeného rozhodnutia a vrátenia veci najvyššiemu súdu, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola sporovou stranou v konaní o ochranu osobnosti vedenom Okresným súdom Svidník [ďalej len „okresný súd“ (v súčasnosti Okresný súd Bardejov)] v procesnom postavení žalovanej, proti ktorej sa žalobkyňa domáhala ochrany osobnosti z titulu bezpečnostného incidentu v súvislosti so spracovaním osobných údajov žalobkyne, ktoré boli odovzdané pri poskytovaní telekomunikačných služieb sťažovateľky. Pri likvidácii dokumentov obsahujúcich osobné údaje klientov sa nepostupovalo s náležitou starostlivosťou, keď boli uložené v označenej archívnej krabici a umiestnené v neuzamknutom sklade na papierový odpad, z ktorého bola táto archívna krabica začiatkom mesiaca február 2017 odnesená nálezcom a odovzdaná do advokátskej kancelárie, čím došlo k neoprávnenému sprístupneniu osobných údajov dotknutých osôb vrátane žalobkyne.

3. Okresný súd rozsudkom č. k. 3C/11/2020-141 z 19. septembra 2022 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 2 175 eur (výrok I) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II), pričom žalobkyni priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok III).

4. Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 26Co/6/2023 z 27. júna 2024 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku I v časti uloženia povinnosti zaplatiť žalobkyni nemajetkovú ujmu 110 eur, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietol a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100 %.

5. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie podané z dôvodu vady zmätočnosti [§ 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] odmietnuté ako procesne neprípustné.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka namieta nesprávne právne posúdenie otázky miestnej príslušnosti vo veci konajúcich súdov. Okresný súd posúdil vec sťažovateľky ako spotrebiteľskú so založením osobitnej miestnej príslušnosti okresného súdu ako súdu, v ktorého obvode má žalobkyňa ako spotrebiteľka adresu trvalého pobytu podľa § 19 písm. d) CSP, pričom krajský súd síce zotrval na názore o založení osobitnej miestnej príslušnosti, avšak podľa § 19 písm. b) CSP (popri všeobecnom súde žalovanej na konanie je miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody). Krajský súd teda vychádzal z posúdenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy (konanie o ochranu osobnosti) ako nároku na náhradu škody, pričom odkázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Haasová (C-22/2012). S takýmto posúdením sťažovateľka nesúhlasí a uvádza odkaz na rozhodnutie ústavného súdu (II. ÚS 233/2022), z ktorého vyplýva, že obdobný spor je sporom o ochranu osobnosti (obdobne aj IV. ÚS 345/2012, rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2CdoGp/1/2017, sp. zn. 5Cdo/265/2009).

7. Podľa sťažovateľky pokiaľ najvyšší súd pri rozhodovaní o jej dovolaní proti rozsudku odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania rozhodol podstatne odlišne od svojho skoršieho rozhodnutia (4Cdo/96/2024, 4Cdo/130/2024, 4Cdo/90/2024, 6Cdo/20/2024, 4Cdo/89/2024 a 3Cdo/119/2024), pričom neuviedol žiadny dôvod vysvetľujúci odklon, nekonal v súlade s princípom právnej istoty a zasiahol do práva na súdnu ochranu. V označených rozhodnutiach poukazuje najvyšší súd na závery ústavného súdu (IV. ÚS 652/2018), na ktoré bolo potrebné prihliadať. Sťažovateľka odkazuje aj na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/46/2023 vo svojej identickej veci, z ktorého vyplýva, že bez úvahy súdu o neuplatnení moderačného ustanovenia § 257 CSP v prípade aplikácie § 255 a § 256 ods. 1 CSP nemožno považovať rozhodnutie súdu o trovách konania za náležité odôvodnené.

8. Zdôrazňuje, že v konkrétnych okolnostiach veci nebolo žalobkyni priznaných približne 98 % žalovanej sumy, t. j. nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bol zjavne neprimeraný vo vzťahu k tomu, čo vyplýva z rozhodovacej činnosti všeobecných súdov pri priznávaní náhrady za nemajetkovú ujmu.

9. Nesprávne právne posúdenie atakuje sťažovateľka aj v súvislosti s posúdením námietky premlčania v kontexte začiatku plynutia premlčacej doby (moment, keď došlo k bezpečnostnému

incidentu). Sťažovateľka tvrdí, že týmto okamihom nie je 9. február 2017, keď dokumenty našiel nálezca, ale deň, keď tieto dokumenty boli umiestnené do kontajnerového stojiska. Odvolací súd podľa sťažovateľky neodôvodnil odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

10. Sťažovateľka dôvodí, že podstatou jej námietok v dovolacom konaní bolo nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo veci odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe v otázkach založenia miestnej príslušnosti, premlčania práva na náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj nároku na náhradu trov konania (nezaobranie sa uplatnením moderačného práva podľa § 257 CSP), čo predstavuje nesprávny procesný postup v rozpore s § 220 ods. 3 a § 393 ods. 3 CSP, takže bol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

11. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka arbitrárnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorý sa podľa sťažovateľky nedostatočne zaoberal jej dovolacími námietkami, ktoré smerovali proti posúdeniu veci odvolacím súdom, ktorý sa odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe bez náležitého odôvodnenia tohto odklonu.

12. Berúc do úvahy povahu napádaného rozhodnutia vydaného v dovolacom konaní, ktoré sťažovateľka napáda, ako aj skutočnosť, že jej argumentácia atakuje nedostatočnosť odôvodnenia týkajúceho sa namietanej vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu [§ 420 písm. f) CSP], ústavný súd zdôrazňuje, že v prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti je otázka posúdenia prípustnosti a dôvodnosti dovolania vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020, IV. ÚS 231/2021, I. ÚS 634/2025).

13. Podľa názoru ústavného súdu je odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení, ktorým sa najvyšší súd vysporiadava s námietkami atakujúcimi zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ústavne udržateľné.

14. Konfrontujúc podstatné časti napadnutého uznesenia (predovšetkým bod 17.1), ústavný súd konštatuje, že sa v nich najvyšší súd dostatočne zaoberá otázkou posúdenia miestnej príslušnosti okresného súdu, pričom jeho úvahy sú podporené odkazom na judikatúru Súdneho dvora vo veci Haasová (pozri bod 6 tohto uznesenia). Sťažovateľka síce v ústavnej sťažnosti odkazuje na rozhodnutia (bod 6 tohto uznesenia), z ktorých podľa jej názoru vyplýva nemožnosť stotožňovania nároku na náhradu škody s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, a teda aj nemožnosť odkazu na citované rozhodnutie Súdneho dvora, no aj s touto námietkou sa najvyšší súd vysporiadal, keď síce priznal dichotómiu pri posudzovaní tejto otázky zo strany všeobecných súdov (v prospech stotožnenia náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy rozhodnutie najvyššieho súdu R 8/2018), no zároveň akcentoval udržateľnosť odôvodnenia odvolacieho súdu podporeného eurokonformným výkladom, čím zároveň vylúčil možnosť vyslovenia porušenia práva na spravodlivý proces ako podmienky prípustnosti dovolania podaného z dôvodu vady zmätočnosti. Z dosiaľ uvedeného preto nemožno dospieť ani k záveru, ktorý namieta sťažovateľka o tom, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a svoj odklon neodôvodnil. Naopak, odôvodnenie založenia miestnej

príslušnosti je podporené eurokonformným výkladom v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, ktorú možno nepochybné v zmysle záverov rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít (porovnaj I. ÚS 634/2025, ako aj rozhodnutia najvyššieho súdu R 71/2018 a sp. zn. 6Cdo/129/2017).

15. V súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania sťažovateľka napáda (bod 7 tohto uznesenia) jednak odklon od rozhodovacej činnosti týkajúcej sa posúdenia zásady úspešnosti pri súdnych rozhodnutiach, pri ktorých výška plnenia závisela od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, ako aj nevysporiadanie sa s moderačným oprávnením podľa § 257 CSP (nepriзнание náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). Ani táto argumentácia sťažovateľky nie je dôvodná.

16. Najvyšší súd v napadnutom uznesení detailne rozoberá ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej v konaní o ochranu osobnosti konštatovanie plného úspechu žalobcu je determinované konštatovaním zásahu do osobnostných práv. Je pritom irelevantné, či a v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy (rozhodnutie v obdobnej veci sťažovateľky II. ÚS 233/2022). Podobné závery, na ktoré dovolací súd poukázal, možno identifikovať aj v ďalších rozhodnutiach ústavného súdu (II. ÚS 225/2020, I. ÚS 24/2021, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020). Premisa, z ktorej vychádzal v sťažovateľkinej veci aj dovolací súd, podľa ktorej je pre rozhodnutie o náhrade trov konania potrebné odlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce, pričom za základné sa považuje rozhodnutie o zásahu do práva žalobcu, no výška ujmy je druhotná a nadväzujúca, je preto s poukazom na ustálenú rozhodovaciu činnosť ústavného súdu v podobných okolnostiach veci ústavne udržateľná, čo vedie k odmietnutiu argumentácie sťažovateľky o neodôvodnení odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít.

17. V náleze sp. zn. IV. ÚS 652/2018 (predovšetkým jeho bod 44), na ktorého závery sťažovateľka poukazuje v ústavnej sťažnosti, síce ústavný súd vyjadril tézu, ktorej zohľadnením sa doterajší koncept úspešnosti pri rozhodnutiach, pri ktorých výška plnenia závisí od úvahy všeobecného súdu alebo od znaleckého posudku, narúša, no uvedená skutočnosť nemá vzhľadom na argumentáciu sťažovateľky relevantný význam. Ústavný súd v označenom náleze (preskúmavajúc rozhodnutie odvolacieho súdu) síce konštatoval ústavnú udržateľnosť možnosti zohľadnenia konkrétnych okolností veci, ako napríklad existenciu zjavne neprimeraného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy a úspešnosť sporovej strany len v nepatrnej časti priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, no zároveň zotrval na závere ústavnej udržateľnosti opačnej argumentácie (ktorá je základom aj tu prejednáwanej veci), pričom konečné rozhodnutie ponechal zjednocovaciemu mechanizmu všeobecného súdnictva aktivovaním právomocí najvyššieho súdu (bod 45 označeného nálezu). Samotný nález ústavného súdu teda s konečnou platnosťou nejudikuje výlučnú ústavnú udržateľnosť premisy, z ktorej vychádza sťažovateľka, zvýrazňujúc zjavne neprimeraný nárok žalobkyne a jej značnú neúspešnosť v zmysle priznania približne 98 % žalovanej sumy (bod 8 tohto uznesenia), ale konečné rozhodnutie ponecháva v réžii zjednocovania výkladu a používania zákonov najvyšším súdom. Výsledkom uplatnenia právomocí najvyššieho súdu zjednocovať výklad a používanie zákonov v predmetnej otázke pritom nie sú sťažovateľkou označené rozhodnutia, ktoré odkazujú na citovaný nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 652/2018 (bod 7 tohto uznesenia). Argumentácia sťažovateľky je preto nedôvodná.

18. Napokon nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľky o tom, že vo veci konajúce súdy sa nezaoberali v dostatočnom rozsahu aplikáciou § 257 CSP. Najvyšší súd v tomto smere poukázal na podstatné časti rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých tento zvýraznil, že zvýhodnenie sťažovateľky aplikáciou § 257 CSP s prihliadnutím na konkrétne okolnosti veci (rozsiahle 400-násobné porušenie ochrany osobných údajov klientov sťažovateľky) by bolo v rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov. Za dôvod hodný osobitného zreteľa nepovažoval odvolací súd ani sťažovateľkou tvrdené opakovanie značného počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb), keďže rovnaká skutočnosť svedčí aj sťažovateľke, ktorá je stranou vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca. Sťažovateľka pritom aj napriek existencii značného počtu rozhodnutí, v ktorých bol konštantne judikovaný zásah do osobnostných práv žalobcov, samotný právny základ konštantne popierala, no musela si byť vedomá všetkých dôsledkov vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane. Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto námietka sťažovateľky o tom, že odvolací súd sa uplatnením moderačného oprávnenia pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nezaoberal, neobstojí. V tomto smere je odôvodnenie najvyššieho súdu poukazujúce na nosné argumenty odvolacieho súdu ústavne udržateľné.

19. Ústavnú neudržateľnosť nevidel ústavný súd ani v časti odôvodnenia najvyššieho súdu, ktorým sa tento vyjadruje k argumentácii o zmätočnej vade v súvislosti s posúdením premlčania uplatneného nároku. Dovolací súd poukázal na podstatné časti rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorých vyplynulo logické posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby v súvislosti s bezpečnostným incidentom odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz (deň nájdenia dokumentov nálezcom), ako aj nemožnosť posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby „všimnutím si“ tlačív v mechu uloženom na podlahe skladu označeným svedkom na podklade jeho neurčitej výpovede. Ani doplňujúce úvahy odvolacieho súdu o neurčitosti výpovede označeného svedka z pohľadu konkretizácie časového momentu nie sú v rozpore s prirodzenou logikou. Napokon v obdobnej veci sťažovateľky boli právne závery k odôvodneniu týkajúcemu sa premlčania uplatneného nároku podrobené ústavnému prieskumu s výsledkom ich ústavnej udržateľnosti (I. ÚS 359/2025).

20. Prihliadajúc na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v rámci dovolacieho konania zaoberal dostatočným spôsobom prieskumom odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu skúmania existencie vady zmätočnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

21. Najvyšším súdom zvolené premisy pri posúdení uvedeného dovolacieho dôvodu, ako aj závery z nich vyplývajúce považuje ústavný súd za zodpovedajúce zákonnému a ústavnému rámcu upravujúcemu dovolacie konanie. Skutočnosti, ktoré sťažovateľka uvádza v ústavnej sťažnosti, preto neindikujú nedostatočnosť či arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu a neumožňujú prijať záver, že vydaným rozhodnutím došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu